

[Statsministeren]

ikke har fremsat nogen forslag. Det er alle andre, der gør i dagsordensforslag.

(Kort bemærkning).

Christoffersen (V):

Jeg tror, vi alle med stor opmærksomhed lyttede til statsministerens tale. Og hvad var det så, vi hørte? Ja, vi er vel enige om, at vi først og fremmest hørte regeringens svanesang i historiens perspektiv, og jeg har jo set i dagens løb, at fremtrædende samtidshistorikere færdes her i bygningen. I historiens perspektiv tror jeg at statsministerens tale vil blive opfattet som afslutningen på en årelang udvikling. . . (*Munterhed*). . . Ja, vent nu bare, nu skal I ikke le så overmodigt. De socialdemokratiske medlemmers forsøg på ligesom at stive sig af ved alle sammen at iklæde sig en ret uniform prydenstand afslører som sædvanlig en betydelig usikkerhed.

Gennem alle disse år har statsministeren systematisk brugt, men også systematisk nedslidt sine samarbejdsmuligheder med en lang række partier her i folketinget, først med venstre, med det konservative folkeparti, for vores vedkommende endda i form af et regeringssamarbejde, og nu også nedslidt dem i forholdet til tre andre partier. Jeg tror, jeg tør sige – jeg tror ikke engang, at statsministeren tør modsige mig – at disse fem partier alle har deltaget i et samarbejde med socialdemokratiet med god vilje til, at det skulle lykkes, med vilje til at bære de fornødne omkostninger, med vilje til at påtage sig et medansvar for tilstrækkelige, men også ofte upopulære ting.

Nu står vi altså i dag i den situation, at regeringen har nedslidt disse muligheder. Den er isoleret bortset fra en vis behersket støtte fra SFs side. Og det spørgsmål, der rejser sig, og grunden til, at jeg har taget ordet, er: hvorfor er det sket? Jeg tror, det først og fremmest er sket, fordi statsministeren – jeg siger det ikke for at være personlig – og socialdemokratiet i disse år ikke har villet acceptere den realitet, at der både i folketinget og i vælgerbefolkningen er en massiv modstand mod, at denne kritiske økonomiske situation skal bruges til at gennemtrumfe ideologiske mærkesager, som der ikke er dækning for i befolkningen.

Det understreger måske også – hvis jeg må have lov til at sige det til allersidst – hvad

der nu er brug for. Vi ved godt, hvad afstemningerne ender med. Vi ved også, hvilken konklusion regeringen vil drage. Vi ved, hvad statsministeren vil gøre. Det vil derfor ende med en anden regering, i et andet folketing. Det vil ende med, at der bliver lagt en anden politik frem. Men nok så vigtigt er, at man må håbe på, at det også vil være et folketing, som får en anden indflydelse på, hvad der foregår, et folketing, hvis reelle flertal vil blive respekteret, hvis flertal ikke ustandselig skal udsættes for truslen om, at nu skal det bøjes, og nu skal det tvinges til at betale noget, det ikke vil betale, for at løse opgaver, som vi alle burde have en fælles interesse i bliver løst. Jeg tror næsten, at jeg også uimodsagt tør sige, at regeringen selv er klar over, at det er det, som nu er ved at ske.

Formanden:

Vi kommer så til anden omgang, og vi har administreret de korte bemærkninger sådan – nu er jeg altid bange for at bruge udtrykket liberalt, for det siger så mange ting – skal vi sige lidt rundhåndet. Jeg synes, vi skylder de mindre partier nogenlunde at køre igennem, så alle får udtrykt sig i anden omgang. Og så kan vi tage fat igen i de korte bemærkninger.

Ellemann-Jensen (V):

Industriministeren har jo ret i, at det, som var det oprindelige emne for dagens forespørgselsdebat, måske er druknet i så meget andet, og det er egentlig synd, for det er en væsentlig diskussion, og forhåbentlig får vi lejlighed til at føre den en anden gang. Men da industriministeren nu kom med nogle bemærkninger om . . .

Formanden:

Det er ikke for at være alt for streng, men jeg har fået besked på, at det i forvejen kniber for tilhørerne at høre, og det bliver helt galt, hvis der er støj i salen. Der er mange tilhørere her og også ude omkring. Prøv at tage lidt hensyn til det.

Ellemann-Jensen (V):

Industriministeren var inde på nogle af de lange perspektiver her i anden omgang. Det er væsentligt at slå fast over for industriministeren, at vi absolut ikke er modstandere af, at pensionsopsparingen finder vej til er-